

mende reglerne i lov nr. 301 om statens tjenestemænd af 6. juni 1946 §§ 965 og 966.

Bestemmelsen i statsskattelovens § 5 d har imidlertid givet anledning til misforståelser. Dette gælder navnlig udtrykket „dagpenge“, som vist undertiden er blevet forstået som også omfattende almindelige mødediæter; blot en ydelse betegnes som dagpenge, skulle den efter denne — urigtige — opfattelse ikke medregnes i indkomsten. Det er klart, at det afgørende bør være, ikke hvad ydelsen kaldes, men hvad den skal dække og faktisk medgår til. Også på andre punkter er bestemmelsen uheldigt formuleret; med „rejssegodtgørelse“ må antagelig være tænkt på de rene befordringsudgifter, men udtrykket passer i denne forståelse ikke rigtigt til den efterfølgende sætning, ligesom det i og for sig forekommer overflødig at fastsætte, at beløb, der anvises til dækning af befordringsudgifter, der er forårsaget af et offentligt eller tjenstligt hverv, ikke er indkomstskattepligtige. Endelig kan udtrykket „tage ophold“ gøres til genstand for forskellige fortolkninger.

Det principielt rigtige synes at være, at de pågældende ydelser opføres som bruttoindkomst, og at heri kan fradrages de dokumenterede merudgifter. Gennemførelsen af denne fremgangsmåde ville imidlertid i uforholdsmæssig grad forøge de skattelignende myndigheders arbejde, og de erfaringer, der foreligger fra de private tjensteforhold, viser, at den dokumentation, som kan fremlægges, vil være af begrænset værdi, således at de skattelignende myndigheder til syvende og sidst må henholde sig til et skøn over de fradragsberettigede udgifters størrelse. Man har derfor fundet det rigtigst at opretholde den gældende regel, dog med en ændret formulering, som tilsigter at klargøre, at bestemmelsen kun omfatter ydelser, der skal dække udgifter forårsaget af tjenesten eller hvervet, ligesom man har medtaget tilsvarende ydelser fra koncessionerede virksomheder. Ydelser, hvis formål i det væsentlige er at honorere en særlig arbejdsindsats, således de i tjenstemandslovens § 972 omhandlede mødediæter, er indkomstskattepligtige.

Med hensyn til personer ansat i private erhverv har man ikke garanti for, at dagpenge m. v. fastsættes på samme grundlag, som når ydelserne erlægges af det offentlige,

og man har i praksis været ude for, at en ydelse, der betegnes som dagpenge eller lignende, i virkeligheden er maskeret løn, således at betegnelsen udelukkende er valgt for at undgå skattepligt for modtageren. I disse tilfælde har man derfor ikke fundet det muligt at foreslå generelle regler, men man må som hidtil henvise fradragsbeløbene til prøvelse af de skattelignende myndigheder.

Nr. 12. Når et rejsselegat, der gives i uddannelses- eller studieøjemed, anvendes i overensstemmelse med sit formål, påføres der herved legatmodtageren merudgifter, som det skønnes rimeligt at tillade fradraget i det modtagne legatbeløb, selvom udgifter af denne art iøvrigt ikke kan tillades fradraget i den skattepligtige indkomst. I praksis har man på dette område været inde på, at den del af legatbeløbet, som medgår til dækning af merudgifter, ikke indkomstbeskattes, medens legatmodtageren dog i sin skattepligtige indkomst skal medregne et beløb, der skønnes at svare til, hvad han kan anses at spare i sit sædvanlige hjemmeforbrug. Med hensyn til beløb, der gives til foretagelse af bestemte videnskabelige, tekniske eller lignende undersøgelser eller til udgivelsen af bestemte værker af tilsvarende karakter, må den gældende opfattelse på lignende måde antages at være den, at beløbet i det omfang, hvori det medgår til dækning af udgifter til den pågældende undersøgelse eller til udgivelsen af det pågældende værk, ikke bør indkomstbeskattes, medens skatteyderen naturligvis må beskattes i det omfang, i hvilket beløbet måtte være anvendt til underhold i det tidsrum, hvori arbejdet står på. Med den foreslåede bestemmelse har man tilsigtet at lovfæste disse synspunkter. Kravet om, at vedkommende legat m. v. skal stå åbent for almenheden, udelukker bestemmelsens anvendelse på legater, der kun står til rådighed for en eller flere bestemte slægter.

Nr. 13. Spørgsmålet om, hvorvidt værdien af det arbejde, som en person nedlægger i fremstillingen af formuegenstande, der ikke er bestemt til salg, men til eget brug, bør indkomstbeskattes, er i nugældende praksis besvaret derhen, at en sådan indkomstbeskatning kun bør ske, når arbejdet efter sin art henhører til den pågældendes